

1. KAPITOLA

1889

Cora Oakleyová se opřela o polštáře lemované krajkou. Po čele, nose i horním rtu jí stékal pot a usazoval se v podobě slané loužičky ve svráštělé pokožce v koutku úst. Skoro si to neuvědomovala. Bolest jí vystřelovala od pulsuující čelisti přes krk až k rameni. Pravou stranu obličeje měla v jednom ohni. Od vytržení zubu uplynuly tři dny a zubař ji ujišťoval, že se rána brzy zahojí.

Proč musí muži vždycky ve všem lhát? pomyslela si Cora. Dotkla se oteklé tváře a trhla sebou.

Místnost ve věžičce jí patřila od chvíle, kdy se do Fourways přistěhovala. Většina prostoru se skrývala v samotovém šeru, ale Cora ležela na okraji kužele světla, který vrhala lampa na nočním stolku. Na porcelánovém podstavci byly namalovány fialky a v baňatém cylindru poskakoval plamínek přiživovaný petrolejem jako čertík v krabičce, který se chce dostat na svobodu, aby mohl tropit neplechu.

Musím se přestěhovat do jiného pokoje, rozhodla se Cora. Tahle místnost se mi nelíbí. Nikdy se mi nelíbila.

William stanovil, že to bude její pokoj. Ten jeho se nacházel na opačné straně domu. Pro manželský pár to nebylo právě obvyklé uspořádání, ale William to tak chtěl a Cora věděla proč.

Jako by ho svými myšlenkami přivolala, dveře se otevřely a on vešel dovnitř s malým tácem.

„Tady máš,“ řekl a položil podnos na stůl vedle lampy. „Vyzvedl jsem ti Perkinsův recept. A Baxter mi dal tohle.“

Cora otočila hlavu a uviděla důvěrně známou lahvičku s nálepkou, na které bylo rukou napsáno *Laudanum* a pod tím v závorce *Opiová tinktura*.

„Baxter tvrdil, že na potíže, jako jsou bolesti zubů, se na trhu objevují úplně nové léky, ale vysvětlil jsem mu, že bys radši zůstala u těch, co znáš.“ Ztichl, jako by očekával odpověď, a když mlčela, chvatně pokračoval: „Tady máš džbán s vodou, skleničku a lžičku. Chceš si to vzít hned?“ Natáhl ruku k lahvičce.

Cora na polštáři odmítavě zavrtěla hlavou. Přála si jen, aby odešel. Věděla, jak velkou dávku si má vzít. Opiová tinktura byla už dlouho jejím přítelem, na kterého se mohla spolehnout, když ji silné deprese uvrhly na dno. Usne, aniž by jí v tom zanícená dáseň kolem místa, kde býval zub, bránila. Přesto ji vyhlídka na spánek naplnila zlou předtuchou. Poslední dobou ji v noci sužovaly noční můry. Nešťastně se ptala sama sebe, jestli ať už spí, nebo bdí, bude mít někdy klid.

„Dobře,“ přikývl William, sklonil se a chladně ji políbil na vlhké čelo. „Dobrou noc.“

Když došel ke dveřím, konečně se zmohla na slovo a hlesla: „Williame!“

S rukou na klíce se obrátil a zvedl tmavé obočí. Do konce i v tomto zoufalém stavu jí prolétlo hlavou, jak je hezký. Zahořkle chápala, jak se do něj v době, kdy se poznali, jako ztřeštěná sedmnáctiletá dívka mohla zamilovat. Zbláznila se do muže, který byl odporný a skrz naskrz morálně zkažený.

Co nejzřetelněji, jak jen to přes otok a bolesti dokázala, pronesla: „Ráno propustím Daisy.“

„Nestará se o chlapce jaksepatří?“ zeptal se ledovým hlasem.

„Nelíbí se mi její chování.“

„V jakém směru?“ I když stál ve stínu, viděla v jeho obličejí opovržení a slyšela ho i z jeho hlasu.

Zřejmě si myslí, že jsem úplně pitomá, pomyslela si. Ale měla příliš velké bolesti, aby se s ním hádala. Mís-to toho poznamenala: „V očích všech, kdo nás znají, jsi mě ponížil a zesměšnil.“

„Nesmysl,“ utrousil a otevřel dveře.

„Přerostlo to hranici snesitelnosti,“ vypravila ze sebe Cora, přičemž sotva pohybovala jazykem v ústech. „Ale to už stačí, Williame. Dál to trpět nebudu.“

Mlčel, a když procházel otevřenými dveřmi, zavolala za ním: „Musí to skončit, Williame!“

Odvážila se použít slovo, které nesnášel. Prudce se obrátit. „Musí?“

Pobízena bolestí a zoufalstvím odsekla: „Budu požadovat manželskou odhuk.“

Viděla, jak mu v koutku úst zaškubalo, jako by se chystal usmát, ale pouze poznamenal: „Možná přijdeš do rána k rozumu.“ A potom odešel.

„Dobrou noc, pane Watchette,“ rozloučila se Martha Buttonová.

Zavřela za zahradníkem dveře z kuchyně a zamkla. Pečlivě zajistila horní i spodní západku a zkontrolovala okno. Když se ujistila, že se do kuchyně nikdo kromě toho nejdohodlanějšího vetřelce nedostane, spokojeně se rozhlédla.

Sporák potřeboval důkladně natřít grafitem, ale to může Lucy udělat ráno. Je nutné tu dívku neustále zaměstnávat. Pozorné oči paní Buttonové padly na dvě sklenky a lahev sherry stojící na stole. Uložila lahev do skříňky a sklenky opláchla, utřela a uklidila. Po chvilkovém zaváhání zvedla ze stolu talířek a umyla ho. Také to mo-

hla nechat na Lucy, ale k některým věcem, s výjimkou nepříjemné a špinavé práce, jako je natírání sporáku grafitem, je lepší pozornost sloužících nepřítahovat. Ne že by paní Buttonová a pan Watchett neměli právo nalít si sklenku sherry a večer si trochu poklábovit, ale vždy bylo důležité brát podřízené v potaz a nezavdat jim příčinu, aby se člověku smáli za zády.

Připozdívalo se. Watchett se zdržel déle než obvykle. Paní Buttonová vyšla na hlavní chodbu. Stále tam tiše syčela jedna plynová lampa, ale ostatní místnosti v přízemí tonuly ve tmě. Zařízení, které prostor obvykle oživovalo, nebylo v noci vidět a vládla tam stejně ponurá atmosféra jako v kterémkoli jiném domě. Hodiny po dědečkovi ukazovaly téměř jedenáct. Vydala se podívat, zda jsou západky na hlavních dveřích zajištěné. Samozřejmě že je jako vždy kontroloval pan Oakley, ale dnes večer se jí zdálo, že se choval jako nepřítomný. Odebral se na lůžko už před desátou. Slyšela ho jít nahoru. Není divu, pomyslela si a také to Watchettovi řekla, když se mu hlavou honí všelijaké divoké myšlenky.

„Tušila jsem, že k tomu dojde, pane Watchette, hned jak ta holka Daisy Jossová vkročila do tohoto domu. Je až moc pěkná, a to dívkám neprospívá.“

„Hm,“ zabručel Watchett. „Z najímání takových, jako je ona, nikdy nic dobrého nevzešlo.“

„Ubohá paní Oakleyová je kvůli tomu zubu úplně vyřízená. Museli jí ho vytrhnout. Nechápu, proč nejela do Londýna k zubaři, který je zařízený na lepší lidi. Od chvíle, kdy jí ho vytrhl zdejší felčar, je chudinka v hrozném stavu.“

„Klika na dveřích a kousek provázku,“ ušklíbl se Watchett, „to je nejlepší způsob, jak si vytrhnout zub.“

„Horší by to rozhodně nebylo!“ utrousila paní Buttonová opovržlivě.

Hlavní vchod byl zavřený na zástrčku. Přikývla a obrátila se, aby zhasla plynový hořák. Přitom zahlédla v zrcadle svůj odraz, zastavila se a uhladila si vlasy zvláštního mahagonového odstínu. Potom zamířila zpátky do kuchyně a prošla do přilehlé chodby, z níž vedlo do patra zadní schodiště. Protože byla v přízemí sama, mohla jít nahoru po hlavních schodech, ale zvyk je železná košile. Pro sloužící jsou určena zadní schodiště, a ačkoli paní Buttonová zastávala vysoké postavení, vydala se se svícem v ruce do útrob ztemnělého domu touto cestou.

Dřevo kolem ní vlivem klesající teploty vrzalo a skřípalo. V patře ústily schody na kraji chodby, hned u dveří do věžičky, kde spala paní Oakleyová. Když se paní Buttonová obrátila, aby pokračovala po dalších schodech do pokojů v podkroví, kde byla její ložnice a místnostka sloužící jako obývací pokoj, uslyšela náhle ránu.

Hned po ní následoval výkřik, tak zvláštní a nepřírozený, jako by ho ani nevydala lidská bytost. Jestli vůbec pocházel z tohoto světa, připomínal spíš zmučený nářek trpícího zvířete. Paní Buttonové se bolestivě sevřelo srdce a volnou rukou se pokřížovala. Byla původem katolička, ačkoli už mnoho let žádné náboženství nepraktikovala. Nyní však, když měla pocit, že se setkala s něčím, s čím se bez boží pomoci nedokáže vypořádat, hledala symbolickou útěchu ve víře z dětství.

Nebylo pochyb, že oba zvuky vyšly zpoza dveří pokoje paní Oakleyové. Hospodyně se k nim ustrašeně přiblížila a po chvilkovém zaváhání zaklepalá. „Paní Oakleyová? Madam?“

Nedostala odpověď, a přece – když přitiskla ucho ke dveřím – měla dojem, že slyší pohyb, šustění a podivné sípání. Potom se velmi zřetelně ozvalo přidušené chrčení a další výkřik, který najednou ustal, jako by dotyčnému došel dech.

Paní Buttonová, plná hrůzy, vzala za kliku a otevřela. „Panebože!“ Přitiskla si ruku ke krku.

Příšerná scéna, která se jejím očím naskytlá, připomínala středověké peklo. Na koberci se zoufale kroutila a převracela postava obklopená červenožlutými plameny. Vzduch byl prosycen štiplavým kouřem, až se paní Buttonové zvedl žaludek a rozkašlala se. Cítila hořící vlnu, petrolej, spálené maso a pronikavý zápach, který jí přišel povědomý, ale v tu chvíli ho nedokázala určit. Na doutnajícím koberci vedle postele ležela rozbitá lampa. Mezi střepy spatřila něco překvapivého, ale všimla si toho jen na zlomek vteřiny a potom se plně soustředila na tu věc.

Na podlaze sebou cukalo hořící stvoření a přerývaně lapalo po dechu, jako by chtělo křičet, ale nemohlo. Hospodyně roztřeseně položila svícen, popošla o krok blíž a potom, zalykajíc se hrůzou a odporem, opět couvla. Před jejími vyděšenými zraky se ta nešťastná bytost s nadlidským úsilím zvedla z ohně a natáhla k ní v němém, úpěnlivé prosbě zčernalý ohořelý pařát. V tu chvíli se její dlouhé vlasy vzňaly plamenem a vzplály jako děsivá svatozář. Vykřikla vysokým, nelidským hlasem, který vzápětí utichl, jako by jí došly síly, a potom padla zpátky na zem.

Paní Buttonová se ostře nadechla. „Paní Oakleyová! Ach, paní Oakleyová!“